

ници седѣха на трапеза, азъ кжсахъ съ алчностъ коматъ хлѣбъ на улицата.“

Мизерията, въ която той се намираше всѣкога, бъркаше му да прави добро тогава, когато му се прѣдставяше случай.

Единъ день той срѣщна на улицата единъ просекъ, който му искаше милостиня и който наистина изглеждаше достоенъ за това. Той потърсилъ въ джебоветъ си, но не намѣрилъ нищо въ тѣхъ. Съкрушенъ, навелъ главата си и съгледалъ на края на обувката си сребърнитѣ топки, които носѣли тогава, и си казалъ: Ето едно излишно украшение — откъсналъ ги и ги далъ на просека.

Другъ единъ день, като видѣлъ единъ старецъ да трепере отъ студъ, съблѣкълъ дрехата си и му я метналъ на гърба.

Другъ единъ пжтъ, трогнатъ до сълзи отъ единъ бѣденъ селенинъ, когото прѣслѣдваше единъ немилостивъ взаимодавецъ, даде му четиристотинтѣ лева, които си бѣше оставилъ на страна.

Така прѣзъ цѣлия си животъ Песталоци знаеше да прилага примѣра къмъ правилото, и животътъ му даже бѣше най-добрия отъ всѣка поука.

